

Життя ріки

Микола Руденко

Річки для мене — це живі істоти.
Хто стверджує, що в них душі нема?
Людські страждання, радості й скорботи
Вони вбирають в себе тайкома.

Гніздяться думи у важких туманах,
Шумлять над водами дощем рясним.
І очерет, що шелестить в лиманах,
Звіряє їх висотам неземним.

Ріка несе любов, коли у воду
Красуня рушить з небом на плечі.
І враз береться смутками народу,
Коли заходять в неї орачі.

А місяць кине золотаві скалки
Туди, де в мулі задрімав линок, —
Блакитні тіні, молоді русалки
Понад водою підуть у танок.

Коли ж опівночі хмільним, медовим
Запахне в дуба-велета в ногах,
Загиблі воїни насняться вдовам
В захлюпаних мазутом берегах...

Біжить ріка — і все це без угаву
Несе в собі її голубизна.
Перо чайне упаде в отаву —
І Всесвітом прокотиться луна.

Тоді не квапся береги орати —
Спитай ріку у світанковій млі:
Чому нам слід рубатись і вмирати,
Навіщо тюрми і навіщо грати
І хто ми є на цій старій землі?